

Weisz Ernő

A képen ott van édesanyám öccse is, Weisz Ernő. Behívták munkaszolgálatosnak, és a szovjet frontra vitték (a hírhedt Don-kanyarba). Ő a húszas évei közepén járó, egészséges, jókötésű férfi volt. Késő ősszel küldött magáról pár fotót, ezeken egy életerős fiatalembert láttunk lövészárókasás közben. A következő levelet már nem ő, hanem a parancsnoka küldte: ebben az állt, hogy Ernő az éhezés és a hideg miatt meghalt. Anyám a hír hallatán teljesen összetört, mert nagyon szerette az öccsét. Nagybátyja, aki a család orvosa is volt, azt javasolta, hogy utazzon el egy kis időre, hogy szellemileg és fizikailag is felépüljön. Ezért mentünk aztán Mátrafüredre, erre a hegyvidéki nyaralóhelyre. Ott anyám találkozott egy rabbival, akinek elmondta Ernő tragikus történetét és azt, hogy ezért elvesztette a hitét Istenben. Nagyon hosszan beszéltek, de nem emlékszem pontosan, hogy miről. Az egyetlen dolog, amire világosan emlékszem, anyám utolsó kérdése volt: ?Miért kellene hinnünk Istenben?? Erre a rabbi csak ennyit tudott mondani: ?Hinnünk kell, mert hinni jó.? Anyám ezt a választ nem tudta elfogadni, és attól fogva nem hitt Istenben. Akkoriban 11 éves voltam, és nekem teljesen elfogadhatónak tűnt a rabbi válasza. A következő évben egy sábbatkor szokásom szerint a zsidó gimnázium zsinagógájába tartottam, ahova iskolába jártam. Az iskola elég messze volt a lakásunktól, de mivel zsidó iskolában tanultam, a sábbat miatt gyalog kellett mennem. Számomra ez teljesen természetes volt, még télen sem bántam a dolgot. Ezen a bizonyos sábbaton az istentisztelet után gyalog hazafelé tartottam, amikor megláttam a vallástanáromat, azt, aki a zsinagógában a prédikációt tartotta. Ő, amint elment az iskola közvetlen közeléből, felszállt az első arra jövő villamosra. Nagyon meg voltam döbbenve, de nem mondtam el senkinek, hogy mi történt. Azért éreztem, hogy a hitem csökkenni kezd.